

Sygn. akt: I C 461/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Brzegu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bogusława Turek
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Gregorasz-Dziak

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2017 roku w Brzegu

sprawy z powództwa A. B. (1)

przeciwko (...) S.A. w S.

o zadośćuczynienie

- zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda A. B. (1) kwotę 5000,00zł (pięć tysięcy złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 27.11.2015r. do dnia zapłaty z tym, że od 01.01.2016r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie
- zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 193,58zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazuje ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w Brzegu kwotę 267,90zł tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 461/16

UZASADNIENIE

Powód A. B. (2) wniósł przeciwko (...) S.A. w S. o zasądzenie kwoty 5 000,00zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.11.2015r. do dnia zapłaty, a także zażądał kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż w dniu 14 czerwca 2015r. uległ wypadkowi drogowemu. Samochód kierowany przez powoda został uderzony z tyłu przez kierującego pojazdem ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W wyniku tego wypadku powód doznał obrażeń ciała, które w znacznym stopniu ograniczyły jego funkcjonowanie.

W odpowiedzi na pozew pozwane towarzystwo ubezpieczeń wniosło o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż w dniu zdarzenia wiązała go umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, zawarta z właścicielem pojazdu, jak również i to, że odmówił powodowi wypłaty zadośćuczynienia. Stwierdził, iż kwota dochodzona przez powoda jest wygórowana, nieadekwatna do zakresu doznanych cierpień fizycznych i psychicznych.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2015r. powód uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. W jego stojący samochód uderzył z tyłu pojazd kierowcy, w dacie wypadku objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej zawartym z pozwanym zakładem ubezpieczeń. W wyniku tego uderzenia doznał urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, jego odcinka piersiowego i lędźwiowego i urazu głowy bez utraty przytomności. Pierwsza pomoc udzielona mu przez lekarza polegała na wykonaniu radiogramów kręgosłupa i zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego oraz zabiegi fizykoterapeutyczne. Powód korzystał również z porad psychologa. Powód ograniczył swoje dotychczasowe aktywności sportowe z uwagi na odczuwany ból. Przed wypadkiem często jeździł na rowerze, grał w piłkę oraz nurkował. Powód jest żołnierzem zawodowym i w związku z pełnionymi obowiązkami przywiązywał bardzo dużą wagę do sprawności fizycznej. Zmuszony był zażywać leki przeciwbólowe. Jazda samochodem wywoływała w nim silny stres i dlatego żeby uczestniczyć w rehabilitacji korzystał z pomocy ojca, który woził go samochodem na zabiegi.

U powoda stwierdzono długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1%, nie ustalając trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz wskazując, że nie należy spodziewać się nowych następstw wypadku. Powód odzyskał pełną sprawność ruchową. Po wypadku wystąpiła u niego ostra reakcja na stres. Pojawił się lęk, poczucie bezradności i zaburzenia adaptacyjne.

Dowód: z akt szkody, dokumentacji medycznej – k.12-31,

z zeznań świadka –k.65-66,

z przesłuchania powoda – k.66,

z opinii biegłego neurologa – k.85-86,

z opinii biegłego psychologa – k.96-99,125

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie jest uzasadnione.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, opinii biegłych, a także wysłuchaniu świadka i powoda, Sąd doszedł do przekonania, że jego żądanie co do zasady nie budzi żadnych wątpliwości.

Co do zasady, że strona pozwana występuje w niniejszym postępowaniu jako pozwany, nie było przedmiotem rozważań jako okoliczność bezsporna .

Pozostała do oceny kwestia wysokości żądania, które w ocenie Sądu – nie jest wygórowane. Sąd skupił się w swych rozważaniach głównie na kwestii wysokości zadośćuczynienia i jego odpowiedniości do doznanych przez powoda krzywd z tego względu, że wszystkie inne okoliczności dotyczące faktu, że zdarzenie wywołujące szkodę miało miejsce, zostały wyczerpująco udowodnione przez powoda i nie zostało zakwestionowane przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 444 k.c. i 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przewidziane w art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu naprawienie - przez rekompensatę pieniężną - szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. W ten sposób przejawia się aprobowany w orzecznictwie kompensacyjny charakter zadośćuczynienia pieniężnego. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien zatem w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień

cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco.

Ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Wszelkie dolegliwości fizyczne i psychiczne mają charakter subiektywny i tylko sam zainteresowany może je zrelacjonować. Podlegają one weryfikacji z uwzględnieniem wiedzy medycznej i zasad doświadczenia życiowego, nie można jednak ich deprecjonować tylko dlatego, że są wynikiem subiektywnego poczucia krzywdy.

W odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. W piśmiennictwie zasadnie podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, zgodnie z którym przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd podziela stanowisko wyrażone wielokrotnie przez Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach wydawanych w tym przedmiocie, że użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne.

Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł, zwłaszcza, że mamy do czynienia w niniejszej sprawie z aktywnym życiowo i zawodowo młodym mężczyzną, który przed wypadkiem był samodzielny, energiczny, uprawiał liczne sporty, pracował jako żołnierz zawodowy, a wypadek aktywność tę ograniczył a nawet – przez krótki okres - wykluczył.

Sąd uznał, iż takim odpowiednim zadośćuczynieniem będzie dochodzona kwota 5 000,00zł, a odmowę przyznania zadośćuczynienia przez stronę pozwaną ocenił za krzywdzące i pozbawiające powoda równowagi emocjonalnej, naruszonej przez doznane cierpienia fizyczne i psychiczne.

Niezasadnym i oderwanym od rzeczywistości jest twierdzenie pozwanego, który uważa, że powód wyolbrzymia krzywdy psychiczne. Poczucie krzywdy u osoby, która wiodła niczym niezakłócone życie, a w wyniku wypadku jej uwaga została zdecydowanie skupiona wokół towarzyszącego jej bólu oraz starań o przywrócenie stanu zdrowia sprzed wypadku, jest niewątpliwie ogromne i choć oceniane przez stronę pozwaną jako subiektywna reakcja, to nie może zmierzać do deprecjonowania tych odczuć.

Żądanie powoda dotyczące zasądzenia odsetek ustawowych jest uzasadnione treścią art. 481 k.c. oraz art. 14 ust.2 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, a orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. uzależniający obowiązek ich poniesienia od wyniku sporu.

ZARZĄDZENIE

1/. Odnotować w repertorium

2/. Odpis orzeczenia doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej

3/. K.. 14 dni

11.08.2017r.